

מתוך ההופכי של הביופוליטיקה אריק לוראן

Se faufler

מתוך פרק 4, "על העידון כהתענגות".

בסמינר עוד אנו עדים לשינוי בנקודת המבט: "ההתענגות שוב אינה מופיעה שם כ[שדה] [...] בלתי ניתן לחציה [...]]. המחסום נגזר [...]]. במקום הבלתי-נגיש שנחצה במחיר של כפייה מסוימת נרשם הבלתי-אפשרי של היחס המיני".

האוריינטציה הזאת עומדת להעביר אותנו מהפרדיגמה של פריצת-הגבול והחציה לזו של המניפולציה של הדימוי ושל הפרטנר-סימפטום.¹ המניפולציה היא דבר מה שונה לחלוטין מפריצת-הגבול ומן החציה של מחסום. למעשה, "להתגנב ולפרוץ גבול אינם היינו הך. יש להבין זאת במובן של להסתדר עם זה"² עם הפרטנר-סימפטום כמו גם עם הדימוי.

מתוך "אחרית דבר":

עמדה סובייקטיבית זו, המעוצבת על ידי ההתנסות הפסיכואנליטית, מתמקמת כהופכית לכליאה בתוך הפורמט שמכתיבה הביופוליטיקה. הסובייקט משתחל בין השיחים הממוסדים בהישענו על כתיבת הסימפטום שלו, ככל שהיא מציינת את המקום שבו, באופן לוגי, זה אינו חדל מלא להיכתב.

¹ ראו לעיל עמ' 74-76.

² Miller J.-A., "L'orientation lacanienne. Le partenaire-symptôme" (1997-1998), שיעור מ-4 במרס 1998, לעיל, שם.